

ŠPICBERSKÁ NOVOROČENKA MIROSLAVA JAKEŠE

Čtěte na str. 3

DOBRODRUH

6
2000
ROČNÍK IV
CENA 9 Kč

ČASOPIS PRO NENAPRAVITELNÉ DRSŇÁKY

DOBRODRUH BUDE MĚSÍČNÍKEM A ZDARMA!

Čtěte na str. 3

ČEŠI CHTĚJÍ PŘES BERINGA

Čtěte na str. 2

LYŽOVÁNÍ VE FRANCOUZSKÉM VANOISE

Aneb předtím, než vyrazíte do Třech údolí, La Plagne, Les Arcsu nebo Tignes-Val d'Isere.

Zhruba tři a půl tisíce metrů vysoký masiv francouzských Alp Vanoise, který se táhne od západu k východu pod olympijským městečkem Albertville, jižně od masivu Mont Blancu, není jistě třeba zarpulitým sjezdovým lyžařům představovat. I ti méně informovaní vědí, že masiv je Mekku světového turistického lyžování, a to z prostého důvodu – v jeho severních údolích jsou jeden za druhým položeny čtyři obří lyžařská střediska: Tři údolí, La Plagne, Les Arcs a Tignes-Val d'Isere, nazývané též L'Espace Killy. První z výše jmenovaných je přitom největším lyžařským areálem na světě vůbec.

LYŽOVÁNÍ VE FRANCII OBECNĚ
Předně si řekněme, v čem spočívají kouzla a nevýhody lyžování v obřích francouzských střediscích (platí to i pro jižněji položená střediska Savojských Alp, jako Alpes d'Huez, Les Deux Alps či Risoul-Vars) oproti podobným alpským centřům v Rakousku, Švýcarsku či Itálii. A zde jsou některé viditelné rozdíly. V prvé řadě francouzská střediska byla, až na výjimky, budována až v posledních de-

setiletích „na zakázku“, přímo na vybraných místech vhodných pro umístění stovek vleků a sjezdovek. Vznikla v podstatě postavením nové zástavby typu panelových domů ve vysoko položených údolích (kolem 2000 metru n.m. a více), a to přineslo jejich zvláštní ráz. Ve velkých, alespoň trochu srovnatelných a většinou ledovcových střediscích Rakouska (Dachstein, Hintertux, Kaprun, Stubai, Pitztall), Švýcarska (Zermatt, Saas-Fee, Grindelwald) či Itálie (Val di Sole, Dolomity, Aosta) bydlíte většinou v tradičních vesnicích upravených pro turistický ruch. To vám přináší kvalitní a estetické bydlení spojené často s polopenzí, ale zároveň s každodenním ranním dojížděním k ledovci, kde vás čeká stání fronty u příbuzovací lanovky a večerní absolvování téhož při návratu. Ve Francii se dostanete do středisek po silnici a lanovky začínají

prakticky u východu z vašeho domu. Tím denně ušetříte nejen benzin, parkovné a najetě kilometry, ale především trpělivost a čas pro lyžování.

Je tím poněkud vyvážena i menší nevýhoda francouzských středisek pro Čechy – jejich větší vzdálenost. Např. z Prahy do rakouských ledovcových center je to (podle zvolené trasy, přičemž ne vždy je ta nejkratší nejrychlejší) zhruba kolem 450–650 kilometrů, do italských od 650 do 850, do švýcarských od 950 do 1100 a do center ve Vanoise minimálně 1150 i více. Přitom ve Švýcarsku, Francii a při přejezdu Brenneru do Itálie platíte poměrně vysoké dálniční poplatky, které poněkud zdraží dopravu.

Pokud ještě zůstaneme u ubytování, bylo již řečeno, že ve Francii bydlíte v paneláčkách. Trochu rozmanitějších, než jsme zvyklí u nás, ale apartmány, zvláště v těch dříve postavených, nejsou příliš veliké. Předpokládá se vlastní vaření v připojených kuchynkách, což vám ušetří značné peníze, ale také někomu sebere trochu prázdnoty pohody. Stravování v restauracích není pro průměrně situovaného našince příliš běžné, ostatně ani pro

Francouze, soudě podle počtu restaurací na počet obyvatel lyžařských sídlištních městeček.

Nyní k lyžování. To je neoddiskotovatelnou francouzskou předností. Zdejší obří střediska nejsou většinou položena na ledovcích. Jsou však tak vysoko – většinou nejvyšší sjezdovky vedou z více než 3000 metrů – že to umožňuje dobré sněhové podmínky minimálně od prosince do dubna. Jejich výhodou je ovšem rozlehlost. Komplex desítek i stovek lanovek a vleků jsou obvykle propojeny přes

několik hřebenu a údolíček, větší fronty u vleků prakticky nemáte. Lyžování se tak podobá i turistice, neboť přejezdy obsahují poměrně široké okolí. Sjezdovky jsou všech obtížností a téměř vždy zde najdete i nějakou supertěžkou, což se rozhodně nedá říci o četných střediscích v Rakousku a Itálii. Při lyžování ve Francii vám může trvat i několik dní, než se v dané lokalitě sevezete na všech nabízených sjezdových tratích.

A teď stručně k jednotlivým střediskům ve Vanoise.

➔ Pokračování na str. 2

**Moznosti
lezení
a splouvání
v národním parku**

Kanadská Nahanni River

Jižní Nahanni patří mezi přední kanadské divoké řeky. Národní park Nahanni zaujímá jedinečnou část pohoří Mackenzie Mountains. Tok řeky je jeho centrem. Přijmete-li podmínky divočiny, Nahanni vám poskytne dobrodružství, samotu a nádhernou scenérii – nejlibší kanadské říční kaňony, největší vodopád, rozsáhlé pralesy, divokou zvěř a legendy o bezhlavých prospektorech a zapomenutých dobrodružstvích.

HISTORIE A CHARAKTER OBLASTI

Řešením otázky územních nároků indiánů kmene Dane v oblasti údolí Mackenzie bylo založení národního parku. Park byl později vyhlášen organizací UNESCO místem světového významu a Jižní Nahanni uznána řekou kanadského dědictví.

První obyvatelé této oblasti přišli přes Beringovu úžinu na konci poslední doby ledové přibližně před 12 000 lety. Předchůdci indiánů kmene Slavey, kteří žijí v blízkosti Nahanni dnes, migrovali do oblasti asi před 5000 lety. Neměli žádný domov – jejich domov byl vlastně všude. Byl tam, kde ryby plnily jejich síť a kde mohli být loveni losi pro jejich maso a kůži. Luky a šípy, sněžnice, saně, topírka a přístřešky byly získávány z okolního porostu. Prostředí kolem Nahanni uspokojovalo jak materiální, tak i duchovní potřeby. Bubnování kožených bubnů dokázalo vzbudit v indiánech božskou sílu, která ovlivňovala události každého dne, kaž-

dého období, každého života. Kontakt s Evropany byl navázan prostřednictvím obchodu s kožešinami. Daneové je měli za zbraně, nože, stany a později i vařiče, které usnadňovaly strastiplný život v divočině. Dodnes se Daneové snaží žít svým způsobem života.

Po vypuknutí zlaté horečky na Yukonu roku 1898 přivedly pověsti o rýzovitých zlatě na Nahanni prospektory i do oblasti Mackenzie Mountains. Příběhy o vraždě a bezhlavém muži a indiánské legendy o nadpřirozených jevech vytvořily z Nahanni kraj mýtu a legend.

Vody Nahanni západně od hranic parku nabízejí možnost souvislého sjezdu pro zkušené kanoisty. Klidný úsek je kolem řeky Rabbitkettle. Pak Nahanni meandruje 120 km, než se vrhne devadesátimetrovým vodopádem Virginia do Čtvrtého kaňonu v dramatické ukázkě síly a krásy. Díky výšce dvakrát vyšší než Niagára je jedním ➔ Pokračování na str. 8

LYŽOVÁNÍ VE FRANCOUZSKÉM VANOISE

Noční Tignes

➔ *Dokončení ze str. 1*

TŘI ÚDOLÍ

Největší lyžařský komplex na světě je rozložen ve třech horských údolích s hlavními ubytovacími městečky Val Thorens, Les Menuires, Meribel a Courchevel. Jen prostý přejezd všech údolí vám zabere celý den. Stovky sjezdovek, možností na holičích pláních i v lese. Různé obtížnosti, ale nějaký „superpadák“ zde ne najdete. Je to systém budovaný pro masové rodinné lyžování a pro ně je ideální. U vleků v okolí Val Thorens, snad jako na jediném místě v celé oblasti, můžete zažít trochu deštné fronty.

Letnou rychlost vám za základní poplatek 35 franků změní i v La Plagne – a dají vám k tomu i diplom.

LES ARCS

Tři městečka rozložená z obou stran částečně lesem pokrytého hřebenu nabízejí lyžování charakteru podobného Chopku v Nizkých Tatrách. Ovšem mnohem většího rozsahu. Najdete zde řadu lesních sjezdovek i výše položených hřebenevých. Pro extrémisty je zde k dispozici světově známá rychlostní letná sjezdovka, na níž se lámou rychlostní rekordy. Za poplatek vám zde změní vaši rych-

lost. Středisko plánuje expandovat do dalších údolí tak, aby se stalo druhým největším na světě.

LA PLAGNE

Veliká náhorní plošina se stovkami kilometrů sjezdovek je vhodná pro rodinné lyžování. Vzhledem k rozlehlosti plošinového údolí jsou četné sjezdovky méně náročnými dlouhými traverzy mezi oblastmi. Téžších kousků je méně, ale najdou se.

TIGNES-VAL D'ISERE (L'ESPACE KILLY)

Druhá největší oblast na světě. Tignes je turistické středisko s novější a prostornější panelovou výstavbou.

Val d'Isere, položené z druhé strany hřebenu, je ovšem tradiční městečko upravené pro turistiku „high society“ – bez paneláku, s hotely a bungalovy. Lyžařská oblast kolem nich je ale fascinující i pro extrémnější lyžaře, neboť zde kromě běžných tratí pro začátečníky i střední lyžaře najdete řadu skutečně čerých sjezdovek. Fajnšmekři oceňují i prudké tratě, na kterých se jela olympiáda a jezdí světový pohár. Když se vám po takřka půldením přejezdu z Tignes přes Val d'Isere zdá, že už musíte být na konci tohoto kolotoče, objeví se před vámi další zastrčené údolí s vleky.

Takže, přejí dobrý snůh.
MILOŠ KUBÁNEK

VÝZVA SEVERU

Češi opět chtějí přejet Beringovu úžinu

Zdá se, že Beringova úžina, oddělující americkou Aljašku od asijské Čukotky, se pro některé Čechy stala nadmíru mocným magnetem. 2. dubna roku 1992 přeletěla zamrzlou Beringovu úžinu z ruského Uelenu do amerického Walesu na ultralehkých letadlech expedice vedená Jiffim Zitkou (expedice se zúčastnili kameramani Jiří Černý, Michal Hybek a ruští piloti Vladimír Malýšev, Jevgenij Popov, Sergej Zozula, Anatolij Korcač a Jevgenij Ananin). V létě 1993 stanuli na čukotském pobřeží kajakáři Jiří Havel a František Cafourek. Jejich touhou bylo zdolat Beringovu úžinu na mořských kajacích. Jejich pokus však potopila bouře ruské byrokracie. O dva roky později chtěl Jirka Havel pokus zopakovat. Na Čukotku se sice ani nedostal, zato poznal ruské vězení, kde chvíli pobyl pro podezření ze špionáže.

Beringův průliv je necelou stovkou kilometrů široký a poměrně mělký. Je to vlastně uzounký trychtýř, ve kterém se stýkají dva proudy – studený ze Severního ledového oceánu a teplejší plynoucí od Kamčatky. Styk proudů způsobuje nejistý led a častou tvorbu ledových

trhlín s pastmi ledové vody. Z Beringovy úžiny vystupují dva ostrovy: Velký Diomedův ostrov (dnes spíše nazývají Ratmanův ostrov – obsazený ruskou vojenskou posádkou) a Malý Diomedův ostrov, patříci USA.

A historie? Vědci tvrdí, že velké změny nastaly před 40 – možná 50 tisíci lety. Obrovský ledovec, který pokrýval velkou část severní polokoule, absorboval vodu, a proto na mělčích místech vystoupilo mořské dno. Tak tomu bylo i v oblasti dnešního Beringova průlivu. Mezi severozápadní Amerikou a severovýchodní Asií vznikla šíje, v některých místech prý široká až 1500 km. Současní badatelé nazývají tuto zaniklou šíji Beringií. Po větší část roku byla Beringia bičována vichry, sněhovými boufkami a potopena do hlubin arktické noci. Avšak v době, kdy ledovec poněkud ustoupil a do nehostinného kraje zavítalo kratičké polární léto, objevil se rovný travnatý most, spojující kontinenty. Zelený koberec přilákal býložravce. Za pastvou táhla ze Sibíře na Aljašku stáda mastodontů i mamutů, stáda bizonů a sobů, sledována predátory – šavlobušnými tygry, medvědy a smečkami vlků. Za lovnou zvěří kočoval i pravěký člověk. Lovce, který dokázal rozdělat oheň, lovit velkou zvěř a šít kožešinový oděv, jež jej chránil v tvrdých klimatických podmínkách. K opětovnému oddělení Ameriky od Asie došlo asi před 11 000 lety. Oteplilo se, slaná voda zalila šíji a vytvořila dnešní Beringův průliv. Pronikání dalších loveckých tlup zesláblo, i když neustalo úplně. S poslední vlnou asi před 3000 lety přišli na americký kontinent Inuité neboli Eskymáci. Ti se zřejmě vydali na svou cestu po zamrzlé hladině Beringova průlivu, či se plavili na ledových kráčích.

S myšlenkou pokusit se překonat zákejný led Beringovy úžiny ujem si pohrával po léta. Sen jsem ukrýval v sobě jako tajemství a zatím sbíral zkušenosti ve sněhu a ledu Karpat, Alp, Pyrenejí, na Kavkaze, Pamíru, v pustinách Sibíře, Mongolska a Kamčatky. A při ohních s přáteli se klábosil tak dobře. Časem se sen přetvářel v kruhu jako štafeta. A ze snu se stal plán. Na sklonku roku 2002 vyrazíme do aljašského Walesu k poku-

su svůj sen realizovat: americký ultramaratonec a outdoorový blázen Tom Possert se svým přítelem musherem Billem Merchantem a jeho smečkou saňových psů, ultramaratonec a světoběžník Tomáš Rusek, český musherský guru Pavel Kučera a já – alpinista ve výslužbě Jaroslav Monte Kvasnica, který na stará kolena přisedlal na mushing, se svým aljašským malamutem Charismaticem Shamanrock „Framem“.

Dnes osmiměsíční černobílý štěně malamuta Frama jsem získal díky sponzorské náklonnosti manželů Renaty a Františka Seidlových a jejich chovatelské stanici Shamanrock. Framův původ znalcům vyrazí dech a laikům se štěně nisko prostě líbí. Od počátku jsem začal s intenzivním Framovým tréninkem, který by jej měl kvalitně připravit na jeho ledovou zkoušku. Téměř od počátku Framovy přípravy se jeho sponzory stalo Tekro spol. s r.o., které ho zásobuje kvalitním krmivem Aport Energy, a firma MANMAT, která jej vybavuje kynologickou výstrojí. Framovými mediálními partnery, jakožto i partnery celého projektu BERINGIA se stal časopis DOBRODRUH a PES přítel člověka.

Frama od malinka vychovávám jako leadra (vůdčího psa spřežení), musí reagovat na povel „gee“ (vpravo), „haw“ (vlevo), bylo třeba, aby se dobře socializoval s mými dalšími psy a aby bezkonfliktně a „diplomatsky“ vycházel i se psy cizími. Již od malíčkého štěňátka dobře a vytrvale plaval a věnovali jsme se dlouhým výšlapům se značným výškovým převýšením (vždy s ohledem na stupeň jeho vývoje).

Dnes při svých osmi měsících trénuje se mnou v postroji canicross, dokáže v dvojzápřahu kvalitně táhnout lehkou zátěž, zvládne bez únavy třicetikilometrovou túru a bez problémů uplave kilometr v fece proti proudu. Má vyrovnanou optimistickou povahu, chová se suverénně a klidně v nejluchnějším pouličním ruchu a je naprosto přátelský k lidem.

Při projektu Beringia spolupracujeme s řadou významných musherských osobností z Aljašky. Významnými radami nám přispívají zejména sestry Miki a Julie Collinsovy, které jsou nejen zdat-

Fram je od štěněte vychováván jako leadr. Na snímku při tréninku canicrossu.

nými musherkami, ale i velmi úspěšnými spisovatelkami a fotografkami. Ve svých knihách se zabývají mushingem a aljašskou divočinou. Neocenitelné rady nám poskytuje i Nome Kennel Club.

Nebudeme zastrát, že naši aljašští přátelé považují plány našeho pokusu o překonání Beringovy úžiny – tam a zpět – za příliš riskantní, či dokonce za hazard. Ledové podmínky jsou totiž v této oblasti v posledních letech zvláště nepříznivé. Hazardovat rozhodně

nechceme, vždyť Aljaška nabízí tolik adekvátních náhradních programů. Pokud „tam a zpět“ vlastně ani nebyl naším prvotním záměrem, ale vyplnul ze svízelného a odmítavého postoje u jedné z ruskou stranou.

Uvidíme! Nyní prozatím naplňujeme každický den přípravami a tréninkem v českých a evropských „Južich a hájích“. A Tom a Bill v těch amerických.

JAROSLAV MONTE KVASNICA
Foto: Miroslav Kubeček

Aljašský malamut Charismatic Shamanrock „Fram“ je od malíčka krmivem Aport, jehož výrobce se stal Framovým sponzorem.

SILVESTROVSKÁ NOVOROČENKA ZE ŠPICBERK

Již mnohokrát jsem byl na Špicberkách, ale poprvé koncem minulého roku za polární noci. Se skupinou sedmi nadšenců jsme jeli na Špicberky, abychom netradičním způsobem oslavili začátek roku 2000 a prožili, alespoň na několik dní, atmosféru polární noci.

Na přelomu roku panuje na Špicberkách hluboká noc. Není rozdíl mezi půlnocí a polednem, stále stejná tma. Jen za jasnější oblohy lze pozorovat kolem poledne na jihu slabou záři od slunce schovaného hluboko pod obzorem. Tmu narušuje pouze svit hvězd a měsíce, a také polární záře, jevu, který je v našich zeměpisných šířkách zcela výjimečný.

Polární záře vzniká ionizační molekul vzduchu při průniku korpuskulárního slunečního záření do zemské atmosféry. O jejím zabarvení rozhoduje druh molekuly vzduchu a výška nad zemským povrchem. Například kyslík svítí zeleně cca 150 km nad zemí a červeně cca 100 km nad zemí. Velmi pů-

sobivé barvy a tvary, nejčastěji jako vlnající záclony nebo paprsky vycházející z jednoho bodu, jsou tím nejnádhernějším přírodním divadlem, kde jevištěm je nebeská obloha. Vždy, když ji spatřím, jsem jí fascinován a nedám mi to, abych se nezastavil a nepozoroval ji. To byl také jeden z důvodů, že na chatu, na které jsme slavili Silvestra, jsme přišli až půl hodiny před půlnocí.

Pochod na lyžích ve tmě a zasněžené krajině má své zvláštnosti. Hůlce se odhaduje sklon a vzdálenosti v terénu. Při cestě z kopce je třeba dávat pozor, aby se lyže příliš nerozjely a daly se včas zastavit. Rovněž orientace je ztížena, a tak najít cílové místo vyžaduje zvýšenou pozornost a zkušenost. Naštěstí se nám, bez zranění a bloudění, podařilo dojít jak na chatu, tak do ruského hornického střediska Barentsburg.

„Silvestrovská expedice“ se nám vydařila. Včas jsme se vrátili do hlavního města Longyerbyenu a unikli sněhové vánici, která se následující den přehnala a po dva dny zastavila letecký

provoz ze Špicberk. Statistika říká, že polární noc působí negativně na psychiku lidí. U Eskymáků je vysoké procento sebevražd. To se netýkalo nás. Naopak, temné dny utužily přátelství dvou mladých lidí, které později vyvrcholilo jejich svatbou.

Blíží se konec roku a já opět budu s několika turisty na Špicberkách, abychom oslavili vstup do nového tisíciletí. Možná, že někteří ze čtenářů Dobrodruha čtou právě tyto řádky, a tak bych jim chtěl ze Špicberk, vzdálených jen málo přes tisíc kilometrů od severního pólu, popřát splnění všech jejich přání.
MIROSLAV JAKEŠ

PF 2001

DOBRODRUH 3

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

Redakce Dobrodruha přeje všem svým čtenářům šťastný vstup do nového tisíciletí a řadu úžasných dobrodružství v novém roce.

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE MJ. NAJDETE:

- * Rozhovor s horolezcem Josefem Rakoncajem o tom, jaké boty jsou vhodné do hor
- * Novou rubriku „Outdoorová drbna“, která bude mapovat novinky a zajímavosti v outdoorovém dění
- * Zahájení soutěže pro malé dobrodruhy, na jejíž vítěze bude na konci roku čekat řada cen
- * Vzpomínka na legendární americký výstup se psy na Mount McKinley a řadu dalších článků

DOBRODRUHA ČEKAJÍ V ROCE 2001 VELKÉ ZMĚNY BUDE MĚSÍČNÍKEM A

ZDARMA

Vážení čtenáři, Nový rok pro Vás přinese v Dobrodruhu několik příjemných překvapení.

DOBRODRUH BUDE MĚSÍČNÍKEM

Ano, je to konečně tak. Počínaje únorem bude Dobrodruh vycházet vždy první týden každého měsíce, s výjimkou prázdnin, tj. července a srpna, kdy jsme stejně všichni v trapu.

BUDE ZDARMA

Zdá se to neuvěřitelné, ale je to skutečnost. Dobrodruh bude k dostání zdarma v obchodech, v nichž jste ho byli zvyklí kupovat a dále v řadě dalších outdoorových a sportovních obchodů, dobrodružně orientovaných cestovkách a knihkupectvích a mapových centrech (předpokládáme přes 350 míst po celé republice). Místa, kde bude (zdarma) k dostání, budou uvedena v každém čísle v přehledném adresáři. Každý obchod, cestovka či knihkupectví v něm uvedené bude dostávat minimálně 10 kusů. Ti, kteří budou v rámečku, budou dostávat 30 a více kusů, takže je větší pravděpodobnost, že jej zde ještě dostanete.

BUDE MÍT REDAKČNÍ RADU

O své zkušenosti a názory se s Vámi budou dělit, kromě řady stálých i externích autorů, i členové nově vzniklé re-

dakční rady, která bude složena z řady významných outdoorových osobností.

BUDOU V NÍ NAPŘÍKLAD:

- * **Josef Rakoncaj**, náš dosud nejlepší himálajský horolezec. Člověk, který jako první na světě stanul dvakrát na zřejmě nejtěžší osmitisícovce světa K 2.
- * **Miroslav Jakeš**, nepočítáme-li Jana Eskymo Welzla, náš nejlepší polárník tohoto století. Svedl řadu polárních přechodů, z nichž vyvrcholil byl jediný český sólový přechod Grónska.
- * **Soňa Vomáčková**, držitelka českého ženského výškového rekordu. Vystoupila na dvě osmitisícovky.
- * **Stanislav Henych**, s druhým místem na mistrovství světa dosud nejúspěšnější český samostatný závodník v běhu na lyžích. Bývalý trenér běžecké reprezentace.
- * **Zuzana Hofmannová**, naše přední horolezkyňe, v 80. a 90. letech patřila k absolutní světové špičce alpského stěnového lezení, autorka řady ženských prvovýstupů proslulých alpských stěn.
- * **Petr Ďoubalík**, dlouholetý učitel sportů v přírodě na FTVS v Praze, au-

tor četných cykloprůvodců po České republice, organizátor řady outdoorových a survivalových závodů.

- * **Petr „Špek“ Slanina**, přední skalní lezec, autor řady prvovýstupů v Českém ráji i v dalších skalních oblastech.
- * **Marek Ročejd**, organizátor outdoorových závodů, učitel sportů na FTVS v Praze, vítěz Camel Trophy.
- * **Josef Šimůnek**, přední český himálajský horolezec, má na svém kontě čtyři osmitisícovky.
- * **Oldřich Štos**, člen sdružení Kóta 1000, které sestupuje do nehlubších jeskyní světa a má na svém kontě i „jeskynní Everest“, nehlubší jeskyni světa Jean Bernard ve Francii.
- * **Tomáš Rusek**, přední světový ultravytrvalec, organizátor řady ultravytrvaleckých závodů.
- * **Jiří Havel**, bývalý horolezec, nyní vášnivý vodák a mořský kajakář, proslulý mj. svými pokusy o překonání Beringovy úžiny.
- * **Robert Kazík**, kajakář a raftař, sjel řadu světových divokých řek, mezinárodní rozhodčí raftových závodů.

Jednotlivé členy redakční rady vám postupně představíme v miniportrétech.

PŘEDPLATITELSKÝ SERVIS ZŮSTANE ZACHOVÁN

Protože víme, že mnozí z Vás žijí na odlehlejších místech, nebo nemají čas chodit do obchodu, zachováváme pro tyto zájemce dosavadní předplatitelský servis s tím, že předplatitelé zaplatí pouze poštovní a distribuční náklady. Ty jsou nyní cca 7,- Kč na číslo. Předplatné na rok 2001 (vyjde 9 čísel) tedy činí 63,- Kč. Kdo má zájem o předplatné, zašlete je, prosíme, opět složenkou typu C na naši adresu: Dobrodruh, Žirovnická 2389, 106 00 Praha 10.

DISTRIBUCE NA SLOVENSKU

Rozšířena bude rovněž distribuce Dobrodruha na Slovensku. Předplatné (s výrazně nižší cenou) zde bude nadále zajišťovat firma Abo-press, jejíž adresa je uvedena v tiráži každého Čísla. Ale pozor! Hodláme též distribuovat Dobrodruha zdarma přes síť místních outdoorových a sportovních prodejen a cestovních kanceláří. Jejich seznam bude rovněž otištěn v každém čísle.

DROBNÁ INZERCE

Aktuálnost měsíčníku nám dovoluje zařadit i rubriku drobné rádkové inzerce pro čtenáře, která bude věnována koupi a prodeji outdoorového materiálu a kontaktům na cesty. Podrobnosti najdete na další straně.

PROČ TO DĚLÁME?

Dobrodruh vznikl s cílem podpořit aktivní pohyby lidí v přírodě. Po čtyřech letech jeho vydávání však víme, že, podobně jako u ostatních outdoorových periodik, je skupina lidí, kteří si je koupí, poměrně stálá a početně omezená. O „zlidovění“ Dobrodruhu jsme se proto snažili prakticky každý rok snižováním jeho ceny tak, jak to dovozovaly ekonomické možnosti. (Jistě si pamatujete, že Dobrodruh stával v počátcích 18,- Kč.) Náš nynější krok vidíme jako jedinou možnost, jak by se v dnešních českých podmínkách alespoň jedno z outdoorových periodik dostalo čtenosti na řádové desítktisícové hodnoty a proniklo tak k daleko širšímu publiku, než je v kraji zvykem.

MILOŠ KUBÁNEK
šéfredaktor

PICCARD S JONESEM SICE OHROMILI, ALE: STÁLE JE CO PŘEKONÁVAT!

Neexistují absolutní konečné mety. Lidská fantazie si vždy vymyslí něco nového, i poté, co předchozí nedostizitelný a jakoby „největší“ cíl byl konečně dosažen. Byl vylezen Everest? Tak nyní bez kyslíku! Už i bez kyslíku? Tak v co nejkratší době, v noci, s přespáním na vrcholku atd., atd. Víle vytýčovat vlastní sny a poté je překonávat je věčná – a také sladká. „Zvláštný smůtok víťazov...“, zpívala kdysi slovenská skupina Elán o stavu, kterého se ti, kteří jdou za svým cílem, bojí. Dosažení cíle je úchvatné, ale nenásleduje potom prázdnota? Ne – „ciloholici“, nebojte se! Neboť cíle jsou nekonečné. V minulém století bylo obletění světa balónem s četnými přestávkami považováno za vrcholný lidský podnik. Toto století mělo již jiný cíl – jeho obletění bez mezipřistání. Po letech pokusů a omylů staveb technologických monster a zcela mimo finanční chápání běžných dobrodruhů se to, jak známo, podařilo. Švýcar Bertrand Piccard a Brit Brian Jones to 20. března loňského roku dokázali. Ale nezapomínejte, i laika napadne při pohledu na tabulku absolutních světových rekordů v kategorii balón (free balloons) žada nápadů na „vylepšení“.

SVĚTOVÉ REKORDY			
TYP REKORDU	HODNOTA	DATUM	PILOTI
Výška	34 668 m	04/05/61	M. D. Ross (USA), V. A. Prather
Vzdálenost	40 814 km	21/03/99	B. Piccard (SUI), B. Jones (UK)
Trvání	477 h. 47 min.	21/03/99	B. Piccard (SUI), B. Jones (UK)
Nejkratší doba obletu země	370 h. 24 min.	20/03/99	B. Piccard (SUI), B. Jones (UK)

A CO ČEŠI?

Na překonávání výše uvedených balónových rekordů Češi si budeme muset zřejmě nějaký ten pátek počkat, ale jinak je historie českého balónového létání poměrně bohatá a není se za co stydět. Připomeňme si její některé akce spolu s hlavními světovými mezníky.

1760 – Zprávy o létání Víta Fučíka zvaného Kudlička v jižních Čechách.

5. června 1783 – Bratři Montgolfierové vypustili veřejně první balón. Vzduch v balónu vysokém 12 metrů byl ohříván ohněm ze slámy a vlny. Balón se vzněsł do výšky 2000 metrů. Všem horkovzdušným balónům se dnes říká montgolfiéra.

26. srpna 1783 – Profesor Charles s bratry Robertsovými vypustil balón plněný vodíkem, tzv. charliéru. Balón

letěl 42 minut a po přistání byl zničen vesničany, jako ďáblovo dílo.

19. září 1783 – Montgolfierové vypustili balón před králem Ludvíkem XVI. ve Versailles. Balón válcového tvaru měl 13 m v průměru a byl 18 m vysoký. Posádku balónu tvořili kohout, ovce a kachna.

21. listopadu 1783 – První lidskou posádku balónu tvořili lékárník Pilatre de Rozier a markýz d'Arlandes. V montgolfiéře vysoké 26 metrů a průměru 15 metrů letěli 25 minut.

18. března 1784 – První montgolfiéra v Čechách byla vypuštěna učencem a cestovatelem Tadeášem Hankou.

12. září 1784 – Tadeáš Hanka vypustil montgolfiéru na Moravě.

7. ledna 1785 – Pierre Blanchard a dr. Jeffers přelétli v charliéře kanál La

Manche. Balón startoval v Doveru a přistál v Calais.

15. června 1785 – Pilatre de Rozier a jeho druh Romain vzletli v novém typu balónu. Balón byl kombinací vodíkového a horkovzdušného balónu tzv. rozíra. Ve výšce 400 m balón vzplnul a oba vzduchoplavci zahynuli.

14. září 1788 – Karel Enslens vypustil v Praze několik balónů ve tvaru figurín.

31. října 1790 – Joanne Pierre Blanchard společně s Joachimem ze Sternberku uskutečnili v Praze (Královská obořa) první let s posádkou na území Čech.

22. října 1797 – Francouz Lalande sestrojil padák, jímž seskočil jeho přítel Gamin z balónu z výšce 1000 m.

1803 – Robertson a Lhöst vzletli v Hamburku a překonali výšku 7000 m.

19. července 1821 – Green předvedl v Londýně první balón plněný svítlypínem. Po svém vynálezi Greenovi se nazývá greeniéra.

9. července 1851 – Angličan Coxwell provedl patrně první vyhlídkový let za úplatu, když nabízel Pražanům za 60 zl. 1 místo v balónu. Nikdo se však nepřihlásil. Stejně tomu bylo i 13. a 20. července.

1858 – První letecký snímek pořídil přítel Julia Verna Gaspard Félix Touthnachon-Nadar.

1. července 1859 – Američan John Wisye překonal vzdálenost 1000 km. Startoval ze St. Louis, přistál v Hendersonu. Let trval 20 hodin a 40 minut a překonal celkem 1292 km.

1867 – Na světové výstavě v Paříži byl představen upoutaný balón o objemu 500 m³. Balón pracoval jako vyhlídka až pro 25 cestujících najednou.

1870 – První vojenské využití balónů. Během pruského obklíčení Paříže se z obleženého města dopravovala pošta, kuryři, politici. Celkem odstartovalo 66 balónů a bylo dopraveno 164 osob, 381 poštovních holubů, 5 psů a 10 675 zásilek.

13. září 1874 – Francouz A. Sivel a Henri Beudet vzletli v Praze. Pod balónem měli upevněnu hrazdu, na které za letu cvičili.

5. října 1874 – A. Sivel předváděl v Praze 5 vzájemně spojených balónů s názvy Evropa, Afrika, Amerika, Asie a Austrálie.

11. srpna 1877 – První vzlet českého pilota v horkovzdušném balónu v Čechách. Byl jím učitel Josef Vydra.

1878 – Giffard instaloval na světové výstavě v Paříži upoutaný balón, tentokrát o objemu 25 000 m³. Tento 55 m vysoký balón uvezl až 50 cestujících do výšky 500 m. Těto atrakce využilo 35 000 diváků.

25. května 1891 – Na Jubilejní výstavě v Praze byl představen upoutaný balón Kysibelka o obsahu 2000 m³.

16. června 1891 – Balón Kysibelka byl vypuštěn. Bohužel se krátce po startu roztrhl a spadl, čtyřem cestujícím se našťástí nic nestalo.

červenec a říjen 1891 – Na Jubilejní Výstavě v Praze předváděli Francouzi Louis Godard a Edouard Surcour dva balóny, jednomístný Godard a čtyřmístný Victor Hugo o objemu 1250 m³. Vzduchoplavci podnikli celkem 35 vzletů. Tato událost byla vrcholem vzduchoplavectví v Čechách.

19. dubna 1892 – Byly schváleny stanoviny prvního českého leteckého spolku, České společnosti aeronautické.

9. října 1893 – Před policejní komisí vzletli v plynovém balónu pánové František Hulka a Ferdinand Wandas a získali první tituly „kapitánů vzduchoplavby“, což jsou u nás první pilotní průkazy v oboru nálovového létání. Na balónu Ressel podnikli celkem 85 vzletů.

18. srpna 1895 – František Hulka dosáhl při letu Praha-Velké Popovice výšky 3600 m. Tento rekord byl překonán až motorovým letadlem.

11. července 1897 – Švéd André spolu se Strinbergem a Fraenkelem se pokusili přelétět severní pól. Start se uskutečnil na Špicberkách. Vzduchoplavci však zahynuli.

1900 – Hrábě Zeppelin letěl nad Bodamským jezerem se vzducholodí tuhé konstrukce.

1900 – Rozpadá se Česká společnost aeronautická.

1903 – Kamňář Antonín Lipan založil Vzduchoplavecký klub, zakoupil balón a podnikl tři starty.

1905 – František Hulka si pořídil vlastní balón a uskutečnil čtyři lety.

30. května 1905 – Z finančních důvodů se rozpadl Vzduchoplavecký klub.

1906 – V Paříži se uskutečnily první závody balónů o pohár Historie balónového létání.

1914 – Výškový rekord byl 10 500 m – nejdělsí překonaná vzdálenost 3052 km.

1983 – První vzlet horkovzdušného balónu české výroby, který vyšel z dílny Aviatik klubu v Brně u příležitosti dvoustého výročí první montgolfiéry.

– bs –

MOIRA OUTDOORMAN 2000

O vikendu 28. a 29. října proběhlo v oblasti Čížkových kamenů nedaleko Trutnova poslední letošní setkání outdoormanů. Ti v rámci jejich celoročního seriálu závodu absolvovali poslední dvě soutěže. V sobotním orientačním běhu měli všichni za úkol v časovém limitu 6 hodin libovolným postupem podle mapy oběhnout stanovený počet kontrolních stanic. V zamčeném terénu se nejlépe orientoval Michal Tihon (OK 99 Hradec Králové), který všech 25 stanic (cca 20km) zdolal za 2 hodiny a 42 minut. Nejlepší žena, Zuzana Bulířová (Sokol Hoření Pasky) svých 20 stanic (15 km) zvládla za 3 hodiny a 5 minut.

Nedělní soutěž spočívala ze dvou částí, lezení na cestách o obtížnosti 2, 3 a 5, a skalního terénního běhu s překážkami, jako je slánění, lezení po síti, přelánění, jištěný travex nebo provazový most. Tentokrát se v mužích prosadil lezec Jan Kotyk (JAPE Kolín), v ženách opět potvrdila svou univerzálnost Zuzka Bulířová.

V rámci celoročního závodu čtyř ročních období se po součtu nasbíraných bodů ve všech disciplínách v mužské kategorii zvítězil Miroslav Rygl (Dukla Liberec), druhý skončil Martin Pádvy (AMU Praha) a na třetím místě se umístil Tomáš Vaněk (Ekonom Praha). V ženské kategorii byla nejlepší Jana Chmelíková (Loko Pardubice), druhé místo vybojovala Madla Kolářová (Sagita Jičín) a třetí příčku obsadila Pavlína Chaloupská (KR CR PeF Hradec Králové). Čtvrtý ročník tedy skončil, ten pátý začne v únoru dalšími dvěma závody a to na lyžích. Podrobnější informace naleznete na internetové adrese www.outdoorman.cz. Na fotografických vítězové celého seriálu.

MAREK ROČEJDL

ZAHAJUJEME ŘÁDKOVOU INZERCÍ

Vzhledem k tomu, že se Dobrodruh stává měsíčníkem, přináší možnost pro včasnou a účinnou řádkovou inzerci typu KOUPIM, PRODÁM, HLEDÁME KONTAKTY A PARTNERY NA CESTY. (Tato inzercie je určena pouze pro soukromé osoby, nikoliv pro firmy.) Podmínky této inzercie

naleznete, stejně jako v každém následujícím čísle, na přiloženém kupónu. Vyplyvá z něj, že inzercie je mimě placená. Avšak pozor! Kupóny, které obdržíme do 15. ledna 2001, budou výjimečně otištěny zdarma v č. 1/2001. To vychází v prvním únorovém týdnu.

DOBRODRUH Kupón k podání jednoho soukromého inzerátu

Vyplňte, vložte do obálky s útržkem složenkou (zaplatte na poště částku podle počtu opakování) a zašlete na naši adresu:
DOBRODRUH, Žirovnická 2389, 106 00 Praha 10

PRODEJ KOUPE KONTAKTY 1 2 3

Počet zveřejnění: 1x za 60,- Kč 2x za 110,- Kč 3x za 150,- Kč

TEXT: Vyplňte hůlkovým písmem nebo na stroji:

Telefon nebo adresa (bude uvedeno u inzerátu):

Prosíme vyplňte i tento díl. Bez jeho vyplnění nebude inzerát vytištěn.

Jméno: _____ Telefon: _____

Adresa: _____ Podpis: _____

LEGENDA K TÉMATICKÉMU ČLENĚNÍ INZERCIE:
1 – ZEMĚ 2 – VODA 3 – VZDUCH

INZERCE

Kanadská Nahanni River

→ *Dokončení ze str. 1*

z nejmohutnějších severoamerických vodopádů. Deneové vodopád nazývají Na ili Cho – Velká voda padající dolů.

Pod vodopádem dosahují říční proud mnohem větší síly vzhledem k tomu, že je vtěsnán do hlubokých kaňonů, díky kterým je Nahanni známá. Pak řeka plyne opět překvapivě klidně a tok je přerušován krátkými sekcemi technicky obtížných peřejí. Po soutoku s Flat River vtéká Nahanni do třetího kaňonu, 19 km dlouhého a 914 m hlubokého. Druhý kaňon protíná Headless Range (Bezhlavé pohoří) a teče do Deadmen Valley (Údolí mrtvého muže), tímto údolím řeka vtéká do Prvního kaňonu, jehož strmé stěny ční 1200 metrů z vody. Vápencové stěny prvního kaňonu jsou protkány krásovými jeskyněmi, na konci tohoto kaňonu v těsné blízkosti řeky, která má v létě teplotu 6–7 °C, jsou sirmá jezírka 32 °C teplá. Díky tomuto fenoménu jsou jezírka obklopena neobvykle bujnou vegetací. Řeka si dále razí cestu pohořím Yohin Range a plyne v blízkosti jezera Yohin Lake. Mělké, bažinaté jezero je ideálním útočištěm pro vodní ptactvo.

pocit větší jistoty jsme ještě chtěli okolo stanu nastříkat spray, který se používá v případě napadení medvědem. Jedná se o směs cayenského pepře s dostřikem až sedm metrů. Ovšem spray nepůsobí pouze na medvědí sliznice. Vyřadili jsme se tímto aktem na delší dobu z provozu sami.

S více jak třicetkilovými batohy na zádech jsme přivítali následující ráno. Jídlo, kempovací vybavení a lezecká výstroj. Čeká nás osmihodinový výstup na Pohádkovou louku, odkud budeme nastupovat k lezení. Do dvanácti dnů se musíme vrátit zpátky k jezeru Glacier Lake, tak zněla dohoda s pilotem. Takže dny je třeba sledovat přesně. Díky zeměpisné šířce (62°) je v červenci na lezení k dispozici dostatečně dlouhý den. Ještě aby vyšlo počasí. Naše zbožné přání nebylo ale vyslyšeno. Během těchto dvanácti dnů bylo pouhých osmnáct hodin bez deště – nejdeštější léto za posledních 25 let. Kromě jednoho dokončeného výstupu na vedlejší 2800 m vysoký štít jsme dali celkem tři pokusy o Lotus Flower Tower. Když při posledním pokusu začal na desáté lanové délce v kolmé stěně namrzat déšť na stěnu, pomalu

Motor byl ještě teplý, ale pilot nikde. V písku byla pouze vyslapaná písna OK a šipka směrem k vodopádům. Záhada se vysvětlila až v kempu u vodopádů. Asi dvě hodiny před námi pluly po řece tři kanoé s kanadskou osádkou. Naložili pilota a vzali ho s sebou do kempu. V polobotkách s koženou bundou, kufrem a mobilním telefonem působil v divočině dost nepatřičně. Jednoznačně byl mezi námi ve svých dvaasedmdesáti letech nejstarší. Bývalý válečný pilot letič z Virginie do Anchorage na Aljašce. Charismatický pán, ze kterého čísel optimismus a životní energie. Nízká oblačnost ho přinutila sestoupit s letadlem níže a ztratil navigační signál. Než se mu podařilo navázat spojení, došlo mu palivo. Držel se nad řekou a hledal místo pro nouzové přistání. Dalším štěstím v neštěstí pro pilota byli vodáci na řece, Nahanni je jediná řeka, která se zde na ploše několika stovek kilometrů jezdí.

Děšť, který nás sužoval v předchozích dnech při lezení, se na vodě připojil jen jednou a krátce. Po přenesení lodi a materiálu kolem vodopádu nás čekal první ošisek. Několikakilometrový

Průjezd třetím kaňonem Nahanni.

Na Mount Sir Harrison v Circle of Unclimbables.

Řeka zde opět mění svůj charakter, dělí se a vytváří komplex mělkých kanálů, místy až tři kilometry širokých. Poté se opět spojuje a v blízkosti Nahanni Butte vtéká do řeky Liard.

Z EXPEDIČNÍHO DENÍKU

„Do nejbližší civilizace je to tři dny pochodu pralesem. Přeji vám příjemné zážitky,“ byla poslední pilotova slova, než se se svým čtyřmístným hydroplánem vznesl z hladiny jezera Glacier Lake. Zůstali jsem sami v divočině uprostřed Mackenzie Mountains v blízkosti lezecké oblasti Circle of Unclimbables (Kruh nelezitelných) v kanadské provincii Severozápadní teritoria. Naším cílem byl nádherný zulový monolit vyrůstající osmisetmetrovou kolmou stěnou nad údolím Fairy Tale Meadow (Pohádková louka). Od chvíle, kdy jsme poprvé s kamarádem viděli diapozitivy z prvovýstupu touto stěnou, bylo nám oběma jasné, že dříve nebo později vyrazíme do těchto míst. Průstup stěnou Lotus Flower Tower (Věž lotosového kletu) patří mezi padesát nejkrásnějších výstupů v Severní Americe. Navíc je oblast v blízkosti řeky Nahanni, o které místní vodáci tvrdí, že je to jedna z nejkrásnějších severoamerických divokých řek. Tak proč nespojit lezení a vodu?

Naše první pocíty ze samoty byly dost smíšené. Než vyrazíme příští ráno na osmihodinový pochod na Pohádkovou louku, bude nutné před nocí vykonat nezbytná protimedvědí opatření. Jídlo a všechny věci vydávající pach (i např. zubní pastu) umístit minimálně 4 metry nad zemí (grizzly stojí na zadních dosáhne až 3,5 metru vysokou), vařit minimálně 75 metrů od stanu, ze stanu odstranit všechny věci, které by pachem mohly medvědy přilákat – jsou totiž velmi zvědaví a mají velmi dobře vyvinutý čich. Spát v oděvu, ve kterém se vaří, se proto také nedoporučuje. Pro

přecházet ve sněžení a z lezení se místo požitku stal boj, slanili jsme dolů. Tím pro nás lezecká část skončila.

Hydroplán nám přivezl kanoí a přemístil nás na jezero Rabitkettle Lake. Odtud jsme přenesli loď na Nahanni. Řeka se po vydatných deštích valila s hukotem, unášela kmeny stromů a první dojem nebyl povzbuzující. Moje vodácké zkušenosti byly mizivé – jednou na kanoí na Kamyčkové přehradě, jedenkrát rafting v Nepálu a teď řeka 7 °C studená, klasifikace 3+ s naloženou lodí a bez neoprenu. Mohla jsem spolhávat jedině na svou fyzickou kondici a doufat, že povely zadáka budou přesné. Naštěstí první dva dny až k vodopádu je řeka lehčí, technické obtížnosti začínají v kaňonu pod vodopádem. Takže mám dva dny na to, abych si osvojila základní vodácké znalosti. Pod ochranná křídla nás pro první dva dny vzala šestice vodáků ze Spojených států, kteří jeli Nahanni od pramenu a nabídlí nám svou společnost – po čtrnácti dnech už se u nich začínala občas objevovat ponorková nemoc. První společný večer jsme prožili při kytáře a verších Roberta Service – jeho známé balady z Klondike umocnily nezapomenutelnou atmosféru.

Další den nás čeká překvapení – nízké nad hlavami pod mraky nám přeletí malé dvoumístné letadlo bez pilotů, což je v těchto končinách přinejmenším podivné. Letadlo poválečné výroby signalizuje nouzovými světly. Ale tady se nikde nedá přistát. Po necelých dvou hodinách pádlování, kdy nám ještě zbývají do kempu přímo nad vodopádem Virginia Falls asi dvě hodiny, užasle zíráme na levý písčité břeh (mimochoodem jediný až do soutoku s řekou Liard). Díky tomu, že vody začaly opadat, objevil se ne dříve než předchozí den. Letadlo, které jsme viděli, leželo téměř nepoškozené na trupu v písku.

úsek trojkových peřejí. Hypotermii při případném pádu do vody jsem se snažila předjet důkladným utěsněním rukávů a nohavíc, zachrannou vestu jsem si utáhla v pase tak, že jsem si skřípla mezižeberní nerv. Průjezd peřejemi byl zážitek zvedající hladinu adrenalinu snad ještě více než při lezení. Ten den nás čekal ještě nejtěžší úsek na Jižní Nahanni – peřeje „Figure 8“. Řeka teče v tomto místě přímo proti skále, která jí stáčí kolmo doprava. Zde tok opět naráží na kolmo stojící skalní stěnu a pokračuje úzkým korytem do třetího kaňonu.

Výsledkem této náhlé změny směru toku řeky je velký vír mezi těmito skalami a až dvoumetrové vlny. Vodácké štěstí stálo při nás a nebyli jsme tuo dí, která se převrátila. Voda se po průtoku tímto obtížným úsekem valí kaňonem dost rychle a proto se osádce převrácené lodi podařilo dostat se na břeh s pomocí další kanoé až po téměř kilometru. Naštěstí měli neopreny.

Nahanni pak pokračuje několika nádhernými úzkými kaňony, které střídají široká údolí. Koupání v termálním jezírku po proplutí posledního kaňonu je požitek. Ráno vedle stanu nacházíme medvědí ekstremity. Kolem roste díky teplým pramenům spousta bobulovin lákajících huňáče. Naštěstí zůstali u obvyklé stravy a nesnažili se nás ani vzbudit.

Řeka se na dolním toku rozlévá do šířky, meandruje a často je problém odhadnout, které rameno vybrat. Do Nahanni Butte už plujeme po široké řece, problémy působí vítr, který zvedá vysoké vlny.

Poslední noc na řece kempujeme v blízkosti Blackstone Landing, kde nás kanadské dobrodružství končí. Po 120 kilometrech jízdy terénním autem se dostáváme do Ford Liard, odkud nás hydroplán přemístil na Glacier Lake. **BLANKA NEDVĚDICKÁ**

Bundy

s membránou CLIMA-TEX

EXCEL

Nastavitelná kapuce chrání hlavu před přímou teplotou, účinky větru a nízkými teplotami

Paropropustná membrána CLIMA-TEX nepropouští dovnitř vodní kapky - propouští na povrch pot a tělu ve formě páry

Podpatní šipy pro lepší ventilaci

Letem chráněná kapsa

Zip se dvěma jezdicemi usnadňující pohyb v bundě

Vnitřní zip sloužící k vepnutí polarové bundy

Vnitřní lem opatřený prodlážděnou gumou, dokonalá ochrana proti větru

Campus Thermal control system
vnitřní vrstva - polypropylenové spodní pradlo
střední vrstva - bunda typu ISOPOLAR nebo POLARTEC
vnější vrstva - bunda z paropropustné membrány CLIMA-TEX

Další modely s membránou CLIMA-TEX:
Milestone, Horizon, Techno, Rap, Record System, Norway

GEMMA
Výhradní dovozce:
GEMMA
Velkoobchod: 0602 791 869
Mendlovo nám. 15a, 602 00 Brno, tel./fax: 05 4321 6893
Pekařská 25, 602 00 Brno, tel.: 05 4321 2475
E-mail: info@gemmasport.cz
Internet: www.gemmasport.cz